

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 октомври 1978 година*

По дело С – 156/77

Комисията на Европейските общности, за която се явява юрисконсулта г-н George L. Close, в качеството на представител, подпомаган от г-н Charles Lux, член на правната служба, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на юрисконсулта г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец,

срещу

Кралство Белгия, представлявано от външния министър, с представител г-н Robert Hoebaer, директор към министерството на външните работи, външната търговия и сътрудничеството за развитието, и консултанти г-н W. van Gerven и г-н P. Derom, адвокати от колегията в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Белгия, 4 rue des Girondins, résidence Champagne,

ответник,

с предмет установяване на нарушение от страна на Кралство Белгия за това, че не се е съобразило в определения от Комисията срок с Решение на Комисията от 4 май 1976 г. относно държавните помощи към белгийските държавни железници (SNCB) за преките международни тарифи на въглищата и стоманата в железопътния транспорт,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н А. J. Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н Р. Pescatore, М. Sørensen, А. O'Keefe, G. Bosco и А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Маугас,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С иска си, предявен на 21 декември 1977 г., Комисията иска от Съда да установи, че „Кралство Белгия е нарушило задължение, произтичащо от Договора, като не се

---

* Език на производството: френски.

е съобразило с Решение на Комисията от 4 май 1976 г. относно помощите, отпуснати от белгийското правителство на белгийските железници (SNSB) за преките международни тарифи на възлицата и стоманата в железопътния транспорт в определения от Комисията срок”.

2. В член 1 от своето решение от 4 май 1976 г. (ОВ 1976 L 229, стр. 24) Комисията е установила, че финансовата помощ, отпусната от Кралство Белгия на SNSB на основание член 3, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1107/70 на Съвета от 4 юни 1970 г. относно помощите, отпуснани в областта на железопътния, сухопътния и водния транспорт, изменен с Регламент (ЕИО) № 1473/75 на Съвета от 20 май 1975 г. (ОВ 1975 L 152, стр. 1), е съвместима с общия пазар, само доколкото е отпусната на основание член 4 от цитирания регламент.

3. Комисията е решила също, че Кралство Белгия трябва да вземе необходимите мерки във възможно най-кратък срок, но не по-късно от три месеца, като преустанови въпросните помощи или измени правното основание за отпускането им с оглед помощите да се отпускат на основание и при условията на член 4 от Регламент № 1107/70.

4. Тъй като Кралство Белгия не се е съобразило с това решение, Комисията е сезирала Съда с настоящия иск на основание член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора.

По допустимостта

5. Кралство Белгия противопоставя възражение за недопустимост на иска с довода, че правното основание не се съдържа в член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора.

6. В подкрепа на възражението си, Белгия поддържа, че компенсационните плащания, за които става въпрос в член 3, параграф 2, както и в член 4 от Регламент № 1107/70, доколкото представляват помощи по смисъла на член 77 от Договора, са изключени от приложното поле на член 92 от Договора, който според изричната разпоредба на параграф 1 се прилага, „с изключение на предвидените в настоящия договор дерогации”.

7. Тъй като намесата на Комисията в този случай не би могла да се основава на член 92 от Договора, следователно и член 93 не би могъл да бъде подходящо правно основание за настоящия иск.

8. Независимо, че белгийското правителство в своя отговор на исковата молба е противопоставило това възражение като „обикновена забележка”, направена не „под формата на средство за защита, а само с цел да очертае по-добре проблемите по същество”, е налице основание да се провери основателността на това възражение.

9. С това възражение Кралство Белгия изтъква по същество наличието на порок, свързан с липса на компетентност по отношение на Решението на Комисията от 4 май 1976 г. Въпросният порок, доколкото е сред посочените в член 173 от Договора, не може да бъде проверен в настоящето производство поради изложените по-долу съображения.

10. Освен това прилагането на член 77 от Договора, който признава за съвместими с Договора помощи за транспорта само в конкретно определени случаи и без да се накърняват общите интереси на Общността, не може да има за последица изключването на помощите за транспорта от общия режим на Договора относно държавните помощи, както и от предвидените в него проверки и процедури.

11. В този смисъл, Регламент № 1107/70, като изброява в член 3, параграф 1 – неизменен с цитирания Регламент № 1473/75 – случаите и условията, при които помощ, отпусната на основание член 77 от Договора, може да бъде основателна по силата на тази разпоредба, определя в член 2, че „членове 92 - 94 от Договора се прилагат по отношение на помощите в областта на железопътния, сухопътния и водния транспорт”.

12. Намесата на Комисията в разглеждания случай е мотивирана с констатацията, че въпросната помощ попада под забраната на член 92 от Договора и следователно предявеният на основание тази забрана иск е с правно основание член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора.

Поради това, повдигнатото от Кралство Белгия възражение за недопустимост е неоснователно.

По същество

13. Кралство Белгия изтъква по същество, че образуването на производство на основание член 93 от Договора по отношение на спорната помощ е неоснователно на още по-силно основание в разглеждания случай, тъй като Комисията не е установила, че тази помощ отговаря кумулативно на посочените в член 92, параграф 1 условия за несъвместимост.

14. Кралство Белгия оспорва основателността на предявения иск, като поставя под въпрос законосъобразността на Решението от 4 май 1976 г., с което Комисията е установила несъвместимостта с общия пазар на съответната помощ.

15. Комисията поддържа, че след като белгийското правителство не е предявило иск за отмяна срещу посоченото решение в предвидения в член 173, алинея 3 двумесечен срок, е преклудирана възможността да се оспори законосъобразността му в хода на настоящото производство.

16. Член 93 от Договора предоставя на Комисията необходимото правомощие за действие, за да следи за прилагането и спазването на установените в член 92 принципи и в параграф 2 установява специално производство, което дава възможност на тази институция да се произнася, освен в изключителния и особен случай, посочен в алинея 3 от цитираната разпоредба, по съвместимостта с Договора както на помощите, отпуснани от държавите или чрез държавни ресурси, както и по силата на параграф 3 на проекти с насоченост към въвеждане или изменение на помощи, както и да взема решения по евентуалната им отмяна или изменение.

17. С тази цел в алинея 2 от параграф 2 е предвидено, че след като даде на заинтересуваните лица срок за представяне на възражения, Комисията установи, че

дадена помощ е несъвместима с общия пазар по смисъла на член 92 или че тази помощ представлява злоупотреба с право, „Комисията взема решение, че съответната държава трябва да отмени или измени помощта в определения от нея срок”.

18. Това решение, съгласно член 189, алинея 4 от Договора, е „задължително в своята цялост за посочените в него адресати”.

19. Доколкото държавата-членка адресат на решението счита, че не може да се съобрази с решението, тъй като то е юридически необосновано, тя може да оспори неговата законосъобразност, като се възползва от предоставените Ж в член 173 от Договора правни средства за оспорване при условията, установени в тази разпоредба.

20. Сроковете за оспорване имат за цел гарантиране на правната сигурност, като не се допусне за неопределено време да бъде поставена под въпрос законосъобразността на актовете на Общността, пораждащи правни последици, изключена е възможността държава-членка, която е пропуснала предвидения в член 173, алинея 3 преклузивен срок и не е оспорила законосъобразността на решението на Комисията, чийто адресат е тази държава, със средствата, предвидени в посочения член, да може да оспори това решение на основание член 184 от Договора по повод на иск, предявен от Комисията на основание член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора.

21. От една страна, предвиденото в член 184 от Договора възражение е ограничено съгласно тази разпоредба до случаи, „в които се оспорва регламент на Съвета или на Комисията”, като на това възражение не може да се позовава при никакви обстоятелства държава-членка адресат на индивидуално решение.

22. От друга страна, от член 93, параграф 2, алинея 2 от Договора, и по-специално от израза „чрез дерогация от членове 169 и 170” следва, че предмет на предвидения в тези членове иск може да бъде само неизпълнение на решение на Комисията от държава-членка, с което се възлага задължение да отмени или измени помощ в определен срок, докато искът по членове 169 и 170 може да се предявява за всяко неизпълнение на задължение, произтичащо от Договора, от страна на държава-членка.

23. При това положение би било несъвместимо с принципите, регулиращи възможностите за обжалване, въведени с Договора, и би накърнило стабилността на системата, както и принципа на правната сигурност, на който се основава системата, ако се допусне държава-членка, адресат на решение, взето на основание член 93, параграф 2, алинея 1, да оспори действителността на това решение по повод посочения в алинея 2 от тази разпоредба иск, независимо от изтичането на предвидения в член 173, алинея 3 от Договора срок.

24. Вярно е, че действителността на един правен акт на Общността може да се оспори, независимо от изтичането на срока, установен в член 173, алинея 3 посредством преюдициално производство по член 177 от Договора, но това не променя факта, че това производство, предвидено за всички актове на институциите и отговарящо изключително на нуждите на националните съдилища,

се подчинява на цели и правила, различни от тези, които важат за посочените в член 173 от Договора икове. Това производство не може да е основание да се допусне отклонение от принципа на погасяване на правото след изтичане на срока за предявяване на иск, без да се лиши член 173 от неговото правно значение.

25. В разглеждания случай Кралство Белгия не оспорва факта, че не се е съобразило с Решение на Комисията от 4 май 1976 г.

26. Следователно, Кралство Белгия не е изпълнило задължение, възложено му по силата на член 93 във връзка с член 189 от Договора.

27. Поради това жалбата е основателна.

По съдебните разноси

28. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати разноските.

29. Ответникът е страната, загубила делото.

По изложените съображения Съдът реши:

1 . Като не се е съобразило с Решение на Комисията от 4 май 1976 г. относно държавните помощи за белгийските железници (SNSB) за директни международни тарифи в областта на железопътния транспорт на въглища и стомана в определения от Комисията срок, Кралство Белгия не е изпълнило задължение, произтичащо от договора.

2 . Кралство Белгия се осъжда да заплати съдебните разноси.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 2 март 1994 година.

Подписи